

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν εγύγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμων υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ήμισυετηρικού δραχμῆς 7. — Ήμισυετηρικού φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομὰς άρχαιότες τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
 καὶ εἰς ἐπιπληρωτέαις δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΑΙΡΟΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
 Ὅδος Διδύμου, 117, ἔναντι Χρυσοπτηλιαντικῆς

Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἀυγούστου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 33

Η ΜΑΓΙΚΗ ΡΑΒΔΟΣ

Εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς μεγάλης οἰκίας μετὰ τὰ πολλὰ πατώματα, εἰς ἓν δωμάτιον εὐρύχωρον ἀλλὰ ὑγρὸν καὶ σκοτεινόν, ἐκατοικοῦσε μετὰ τὴν θυγατέρα τῆς πτωχῆς τις χήρα, ἣ ὅποια μόλις καὶ μετὰ βίας ἐκέρδιζε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ραπτουσα ἀσπάρθρουχα.

Ἐπάνω, εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἐκατοικοῦσεν ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας, ἀλλοτε βιομήχανος, σήμερον πολὺ πλούσιος καὶ σπουδαζόμενος διὰ τὰς δωρεὰς του εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα. Εἰς τὰ Νοσοκομεία, εἰς τὰ Ὀρφανοτροφεία, εἰς τὰς Σχολὰς τῶν Ἀπόρων, παντοῦ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Μιχαήλ Μιχαηλίδου ἦτο αναγεγραμμένον μετὰ τῶν εὐεργεσιῶν.

Ὁ κύριος αὐτὸς ἦτο πατὴρ ὀκταετοῦς παιδίου, τὸ ὅποιον ἀνατιρρήτως ἦτο τὸ ὠραιότερον ἀγγελάκι τῶν Ἀθηναίων. Ἔιχε μακρὰ μαλλιά ξανθὰ, στυλιπνὰ καὶ σγουρὰ, πίπτοντα ἀφθόνως ἐπάνω εἰς τὸ πλατὺ κολλάρον τῆς ναυτικῆς του στολῆς, τῆς κυανολεύκου ματάκια γαλανὰ, τὰ ὅποια σὰς ἠτένιζαν μετὰ εὐκρίνειαν, μετὰ καλωσύνην καὶ ἀθωότητα μικρὸν στοματάκι, κόκκινον ὡς κερὰσι τῆς Κηφισιάς κομψόν, παχουλὸν σωματάκι, καὶ πρὸς ἐπιμέτρον, κερδίαν ἀδολὴν καὶ ἀγαθὴν.

Τὸ παιδίκι ἀγαποῦσε νὰ παίξῃ μὲν ἐνταῦθα ἀπὸ ἔδοναν, σκαλισμένον περιεργότατον, τὸ ὅποιον εὗρε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ βῆθος παλαιῦ, ἐγκατελειωμένου ἐρμαρίου.

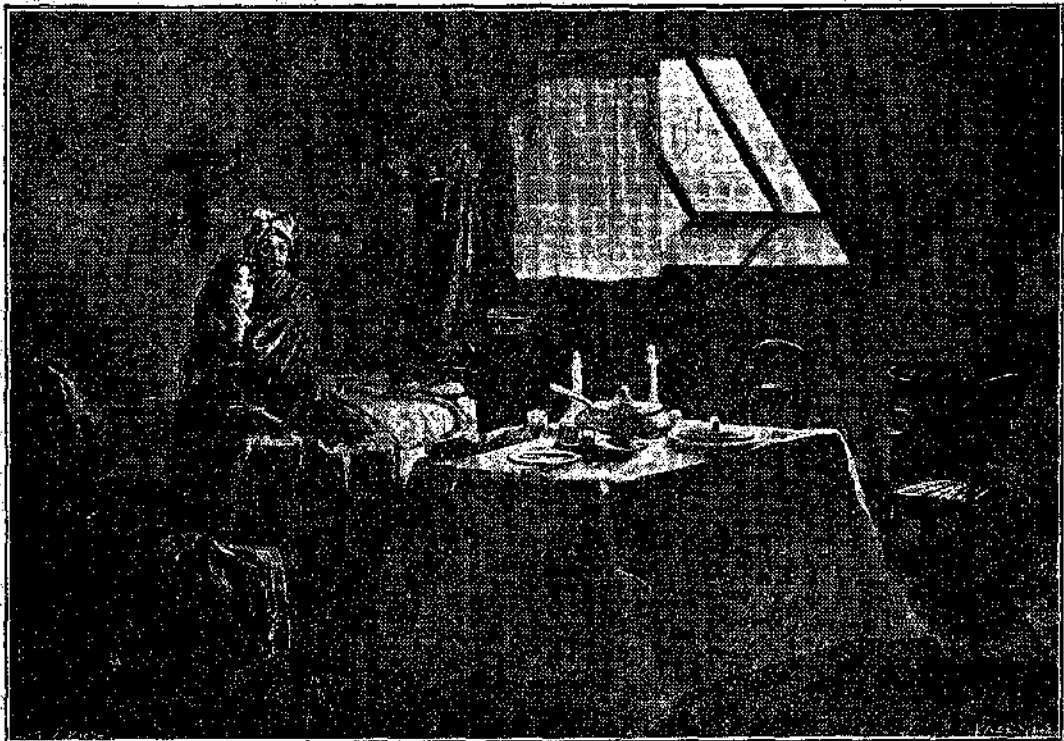
Ὁ κύριος Μιχαηλίδης ἤξευρε διὰ τὸ

μπαστοῦν αὐτὸ κάποιαν ἱστορίαν πολὺ παραξενὴν, ἀλλὰ δὲν τὴν διηγείτο ποτὲ εἰς κανένα, διότι ἐφοβεῖτο πάντοτε μὴ τον περιπαύσῃ.

Τὸ μπαστοῦν αὐτὸ ἦτο σωτὴρ μὲν ἡ γιγνηράθδου, τὴν ὀλοανμία Νεράιδα εἶχε χωρίσῃ τὸν παλαιὸν κτερὸν εἰς τὸν πρόκαπτον τοῦ κ. Μιχαηλίδου, εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς φιλοξενίας, τῆς ὅποιας εἴσχε παρ' αὐτοῦ. Ἦρκεῖ, ὅταν τὴν ἐ-

κτικὰ τὴν πρώτην τοῦ μηνός, ἔπτω καὶ ἂν ἐπρόκειτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ μείνουν νηυσικαί.

Διὰ τοῦτο συνήθιζε νὰ λέγῃ, ὁμιλῶν περὶ τῶν ἐνοίκων τοῦ ὑπογείου: «Τίμοι ἄνθρωποι αὐτὴ ἡ κυρὰ Φανὴ καὶ ἡ κόρη τῆς χαίρεται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἔχῃ τέτοιους νοικαρίδες. Μακάρι νὰ ἦεν ἔτσι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, τοῦ πρέπει νὰ τοῦς το ζητήσω δέκα φορὰς, γὰρ νὰ μου

«Μία ἑρπύλαια ἐστήθη μόνη τῆς. 7. 2. (Σελ. 274, ἑστ. 1. α'.)»

κράτει κανεὶς εἰς τὰς χεῖράς του, νὰ διατυπώσῃ μίαν οἰανδήποτε εὐχὴν ἀγαθὴν, καὶ ἡ εὐχὴ ἐξεπληροῦτο ἀμέσως.

Ὁ μικρὸς Κοιτάκης ἀγαποῦσε πολὺ τὴν χήραν καὶ τὴν κόρην τῆς, αἱ ὅποια τοῦ ἐχάιδευαν μετὰ ἀγάπην τὸ μάγουλον, καθεὶ φορὰν πού τον ἀπαντοῦσαν εἰς τὴν αὐλήν. Ἀλλὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς του εἰς ἄλλου ἔστρεψε μεγάλην ἐκτίμησιν πρὸς τὰς πτωχὰς αὐτάς, διότι ποτὲ δὲν ἐλησμόνουν νὰ πληρῶνουν τὸ ἐνοίκιον τῶν, τα-

δώσουν ἓνα νοίκι. Καὶ ὁμοίως εἶπε πολὺ περὶ εὐποροῦ ἀπὸ τῆς ράπτουρας!»

Ἀλλὰ ἦλθε χειμὼν ὀδυρῆς, ἡ χήρα μετὰ τὴν κόρην τῆς δὲν εἶχον τώρα πολλὰς ἐργασίας, καὶ ἠνανκάσθησαν νὰ κάμουν χροῖος εἰς τὸν φωμᾶν, εἰς τὸν μπακαλῆν, εἰς τὴν μανάβην. Τὸ φύχος ἦτο φοβερὸν καὶ δὲν εἶχαν νανάφουν ὀλίγην φωτιάν! Ἐπειτα ἐτελείωσε καὶ ὁ μῆνας, ἦλθεν ἡ πρώτη, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ πληρῶσουν τὸ ἐνοίκιον κατὰ τὸ σῆνηθες.

Τὸν δεύτερον μῆνα, τὸ ἴδιον τὸν τρίτον ἐπίσης. Τότε ὁ φιλόπαιδος νοικοκύρης ἤρχισε νὰ χάνη τὴν ὑπομονὴν, νὰ μουρμουρίζῃ, καὶ νὰ τὰς ἀπειλῇ μὲ ἔξωσιν. Καὶ ὅταν τῶ ὠμίλουσαν διὰ τὴν πτωχείαν καὶ τὰς στερήσεις τῆς κυρᾶ Φανῆς καὶ τῆς κόρης τῆς, ἔλεγε ζαρώνων τὰ φρόδια μὲ θυμόν: « Ἀφήστε τες! εἶνε δύο ὑποκρίτριες, ποῦ μοῦ ἔκαμαν τόσο καιρὸν τὰς τιμὰς καὶ μ' ἔξεγάλασαν. Λυπούμαι πολὺ ποῦ τες ἐμπιστεύθηκα, γιὰ νὰ μὲ βάλουν ἐπὶ χερί τὰ νοίκια. Ποίος ξέρει τί παληογονάτες εἶνε! Στοιχηματίζω οὗτοι ἔχουν κακὴν παρελθόν καὶ ἔλαβον ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ κρύψουν. Ναί! ἀλλὰ τὸ ὑπόγειόν μου δὲν εἶνε κατάλληλον! Νὰ πᾶν νὰ εὑροῦν ἄλλον κρυφώνα! »

Μίαν ἡμέραν, ὁ Κωστάκης ἔπαιζε μὲ τὸ μπαμποῦνι τοῦ εἰς τὴν αὐλήν. Ἐλθεν ἔλθῃ ὁ φαρμάς, καὶ ὠμίλουσε παρὰ τὴν θύραν τοῦ ὑπογείου μὲ τὴν κυρᾶ Φανῆν. Καὶ τὸ παιδίον τὸν ἤκουσε νὰ λέγῃ: — Ἐτελείωσε! Δὲν σὰς δίνω ἄλλο ψωμί μὲ πίστωσι! θέλω τὰ λεπτὰ μου!

Ἡ Ἀργυρῶ, ἡ κόρη τῆς κυρᾶ Φανῆς ἐστέκετο πρὸς μὲσα, ἀλλὰ ὁ Κωστάκης τὴν εἶδε καὶ τοῦ ἐφάνη οὕτω ἔκλεισε...

Τότε ἔτρεξεν εἰς τὸν πατέρα τοῦ καὶ τοῦ εἶπε: — Μπαμπά, ἡ Ἀργυρῶ τῆς κυρᾶ Φανῆς κλαίει, γιὰ τὸ φαρμάς δὲν τὸν δίνει ἄλλο ψωμί χωρὶς λεπτὰ. — Πολὺ καλά, ἀπήτησεν ὁ φιλόπαιδος ἄνθρωπος ἔτσι τοὺς κρέπες, γιὰ τὴν γελούσαν τὸν κόσμον καὶ τρώγουν τὰ ξένα λεπτὰ. — Ὄ μπαμπάκα! ἀνέκραξε τὸ παιδίον, σφίγγων δυνάτῃ τὸ μπαμποῦνι ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του. θὰ μείνουν λοιπὸν νηστικές οἱ κακομοῖρες; ὦ, πῶς ἤθελα νὰ εἶχαν νὰ φάγουν!

Τὴν ἰδίαν στιγμήν, κάτω εἰς τὸ ὑπόγειον, μία τράπεζα ἐστήθη μόνη τῆς, σκεπασμένη μὲ ὠραῖον λευκὸν τραπέζομάνδουλον καὶ μὲ ἄφωνα φαγητά, πρὸς μεγάλην καταπληξίν τῶν δύο πτωχῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπέθνησκον τῆς πείνης!

Τὴν ἐπαύριον, ὁ Κωστάκης ἤκουσε τὴν Ἀργυρῶ νὰ φειλονεκῆ μὲ τὸν καρβουνιάρην, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν: — Ἐτελείωσε! δὲν σὰς δίνω ἄλλα κάρβουνα μὲ πίστωσι! νὰ μου δώσετε τὰ λεπτὰ μου!

Ἡ Ἀργυρῶ ἔκλειε πάλιν, καὶ ὁ Κωστάκης τὴν εἶδε. — Μπαμπάκα! ἡ Ἀργυρῶ τῆς κυρᾶ Φανῆς κλαίει, γιὰ τὸ καρβουνιάρη δὲν τὸν δίνει ἄλλα κάρβουνα χωρὶς λεπτὰ. Πῶ, πῶ, τί κρὸ ποῦ θὰ κἀνὴ κάττω ἐπὶ ὑπόγειο!

— Τὰ ὑπόγεια εἶνε ζεστά! ἀπεκρίθη ὁ φιλόπαιδος ἄνθρωπος ἀλλὰ ἐγὼ ἤθελα νὰ παγώσουν, γιὰ νὰ μάθουν ἄλλῃ φορὰ νὰ

τρώγουν τὰ νοίκια. Ὅριστε κατάστασις!

— Ὄ, ὄχι, μπαμπάκα! εἶπεν ὁ Κωστάκης, σφίγγων τὸ μπαμποῦνι τοῦ Ἐγὼ ἤθελα νὰ ἔχουν φωτιὰ ἐπὶ τὴν κάμζρά τους καὶ νὰ ζεσταθοῦν!

Τὴν ἰδίαν στιγμήν, κάτω εἰς τὸ ὑπόγειον, ἡ ἑστία ἤρχισε νὰ καίῃ καὶ νὰ ζεσταίνῃ, χωρὶς νὰ τῆς βάλουν τίποτε μέσα, πρὸς μεγάλην κατάπληξιν καὶ χαρὰν τῶν δύο γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐτραίον παγωμένα ἀπὸ χθές...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Κωστάκης ἡκουσε τὸν πατέρα τοῦ νὰ λέγῃ: — Θὰ στείλω σήμερον τὸν κλητήρα ἐπὶ ὑπόγειον, νὰ τες διώξῃ ἐπὶ τέλους. Καὶ ἀν δὲν θαλῆσουν νὰ φύγουν, θὰ τοὺς πετάξω τὰ ἐπιπλά των ἐπὶ τὸ δρόμο!

— Ὄ, μπαμπάκα! ἀνέκραξε τὸ παιδίον κλαῖον καὶ σφίγγων δυνάτῃ τὸ μπαμποῦνι τοῦ πᾶς ἤθελα νὰ εὗρισκαν χρήματα γιὰ νὰ πληρώσουν τὸ νοίκι!

Μόλις ἐτελείωσεν αὐτὰς τὰς λέξεις, καὶ ἡ Ἀργυρῶ ἐπαρουσιάσθη γελαστή, καὶ ἀπέθεσεν ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Μηχαηλίδου τῶ ἐνοικίον τῶν τριῶν μηνῶν, σαρανταπέντε δραχμὰς σωστάς.

Ὁ φιλόπαιδος ὑπέγραψε τὴν ἀποδειξίν καὶ προέπεμψε τὴν Ἀργυρῶ εἰς τὴν κλῆμακα, μὲ βθεταῖον ὑπόκλιτον.

— Τὶ τὰ θέλεις! τίμις ἄνθρωποι! ἡ κυρᾶ Φανῆ καὶ ἡ κόρη τῆς! ἔλεγεν ὁ σταρα χαιρεταί ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἔχη τέτοιους νοικάρηδες!

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μητέρᾳ καὶ κόρη ἤσαν εὐτυχεῖς, διότι δὲν τοὺς ἐλείπε πλέον τίποτε.

Λέγουν οὗτοι τὸ παιδίον ἐδόθη τὴν θαυμασίαν μαγετικὴν δύναμιν τῆς ράβδου, καὶ τὴν μεταχειρίσθη πολλὰκις διὰ νὰ εὐεργετήσῃ τὸν πλησίον του.

Ὡς πρὸς τὸν πατέρα, ἐξηκολούθησε τὰς δωρεὰς του εἰς τὰ ἀγαθοεργὰ καταστήματα, ἀλλ' ἐδείχθη πάντοτε ἀπληγχοὺς εἰς τοὺς δυστυχεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπλήθυνον τακτικὰ τὸ ἐνοικίον.

Θέλετε τώρα καὶ τὸ ἐπιμύθιον; Ἴδου: Ὁ κ. Μιχαηλίδης ἦτο τακτικὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὁ μικρὸς Κωστάκης ἦτο κἀλῆς.

(Μίμησις)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ἡ χρυσοῦ ἀκτίνα φλέγει καὶ φλογίζει. Καὶ τάγρουν τὰ κρῖνα. Μόλις ἀντικρύζει, Διές, τὰ ξεθωρίζει.

Μοναχὰ μία χάρη Πέρνει δυο φλογίζει. Τῶν σταχυῶν τὸ σῆμα, Ποῦ δυο ξεθωρίζει. Τὴ χαρὰ χαρίζει!

I. Γ. ΠΑΝΝΟΥΚΟΣ

«ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΥΠΑ ΤΟ ΧΟΡΟ»

Ἡ ἔχθρα μεταξὺ ποντικῶν καὶ γάτων εἶνε προαιώνιος. Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ ἐράνησαν εἰς τὸν κόσμον τὰ ζῷα, ἢ γάτα κυνηγᾷ καὶ τρώγει ποντικούς.

Λέγουν οὗτοι κάποτε, εἰς παλαιὸν καιρὸν, ἔγινεν ἀπόπειρα συμφιλώσεως. Δὲν εἶνε ἐξηκριθὼν ἐπὶ πρῶτον ἀφελεταί ἡ πρωτοβουλία. Ἦσως οἱ ποντικοὶ, ἀπαυθίσαντες ἀπὸ τοὺς ἀδικόπους καὶ ὀλεθρίους διωγμούς, ἐξήγησαν τὴν φιλίαν τῆς γάτας Ἦσως ὁμοῦ καὶ ἡ γάτα ὑπέδρασε τὴν πρόβασιν, ὡς παγίδα, διὰ νὰ τοὺς ἀποπλανήσῃ.

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ ἀπόπειρα ἐγίνε. Προκειμένου νὰ τελεσθῇ γάμος εἰς τὴν φυλὴν τῶν ποντικῶν, ἡ γάτα ἐδείχθη νὰ λάβῃ μέρος ὡς κουμπάρα. Καὶ οἱ ποντικοὶ ὑπερεχάρησαν διὰ τὴν τιμὴν, καὶ ἐπανηγύρισαν ἐκείνον τὸν γάμον μ' ἐκτακτοὺς φαιδρότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν.

Ἡ γάτα δὲν ἐφάνη εὐχάριστη. Ἡ καλωσύνη τῆς δὲν ἦτο εὐμή πονηρὰ καὶ ἐπιβουλοῦς προσποίησης. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκρατήθη ἄρκετα καὶ ἔκαμε πολλὰ χάδια καὶ φιλοφρονήματα εἰς τοὺς ποντικούς ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος ἐπροδότη.

Τὴν ὥραν τοῦ χοροῦ, ἐν ᾧ οἱ ποντικοὶ κολοσιγυρισμένοι, ἀράτοι, ζωηροὶ, εὐθυμοὶ, ἐπερνοῦσαν ἀπὸ κοντὰ τῆς, ἡ κουμπάρα ἐξερογλύφτο καὶ τοὺς ἐκῦταζε μὲ ὀφθαλμῶδες λαιμάργους καὶ φλογεροὺς. Εἰς τὴν θέαν τὸσον ἀφρόνου καὶ δρεκτικῶν γεύματος, τὸ φυσικόν τῆς ἐνστικτον ἐξήγερθη καὶ ἡ γάτα ἠσθάνετο ἀκατανίκητον πόθον νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τῶν ποντικῶν.

Ἀλλὰ ὁ ποντικός ποῦ ἔσυρε τὸν χορὸν, εὐφύης ποντικός, καὶ κολοβὸς μάλλιστα, — διότι κάποτε μία γάτα τοῦ εἶχε φάγῃ τὴν οὐράν, — ἀντελήθη τὰς διαθέσεις τῆς κουμπάρας, ἐνόησε τὸν ἐπιειμένον κίνδυνον, καὶ ἤρρισε νὰ τραγουδῇ:

Καὶ σὺ ποντικὸ κολοβὸ
Κατὰ τὴν τρύπα τὸ χορὸν
Ἡ κουμπάρα μας ἡ γάτα
Κατὰ μὰς τᾶχει τὰ μάτια...

Συγχρόνως μὲ τὸ τραγούδι, ἐστρεψε τὸν χορὸν κατὰ τὴν τρύπαν τῆς ποντικοφυλῆς, καὶ ἕνας ἕνας οἱ χορευταὶ ποντικοὶ ἔγιναν ἀφαντοὶ, ἀφῆσαντες τὴν κουμπάραν ἐκπληκτικὴν καὶ ἐντροπισμένην διὰ τὴν φωραθειάν καὶ ἀποτυχοῦσαν ἐπιβουλήν τῆς.

Αὕτη ὑπέρξεν ἡ πρώτη καὶ τελευταία ἀπόπειρα συμφιλώσεως μεταξὺ γάτων καὶ ποντικῶν, Ἀπὸ τότε τὸ μῖσός τῶν πρώτων ἐναντίον τῶν δευτέρων ἔγινε μεγαλύτερον, καὶ ἀπὸ τότε ἐμεινε καὶ ἡ παροιμία «κατὰ τὴν τρύπα τὸ χορὸν!» λεγομένη δταν διαφεύγῃ κανεὶς εὐφύως τὸς ἐπιβουλὰς καὶ τὰς παγίδας.

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΟΜΒΡΕΛΛΑ

Κουτάγιας ὄνομα. Ζετο γρηραῖς μαύρος ἐκ Μοζαμβίκης, τὸν ὁποίον ὁ κάππος μου, — ἐργοστασιάρχης εἰς τὴν νῆσον Μαυρίκιος, — εἶχεν ἀγοράσῃ ἄλλοτε καὶ ἔγκαταστήσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς τραπεζαρίας, δταν ἀκούνη τὸ ἀνάστημά του μὲλις ἔφθανε τὸ ὄψος τῆς τραπέζης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπῆρχε πιθανόντης, ὅτι δὲν θὰ ἐκλεπτε τίποτε ἀπὸ ἐπάνω... Ὁ Μουτάγιας εἶχεν ἐλθῇ εἰς Μαυρίκιον ἐπὶ πορτογαλλικοῦ δουλεμπορικοῦ πλοίου, τὸ ἑοκὸν προσήγγιζεν ἐκεῖ, διευθυνομένον εἰς τὸ Εὐέλπι Ἀκρωτήριον.

Ἄν καὶ ἦτο πολὺ πολὺ μικρὸς, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀρπαγῆς του, πόσον ζωηρὸν διετήρηε τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὀδυσσεὺς σκλάβος!

Ἐπρεπε νὰ ἡκούατε τὰς λεπτομέρειάς, τὰς ὁποίας διηγεῖτο περὶ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου τῆς ζωῆς του!

Συγχὰ, ἀρ' οὐ ἐτελείωνε τὴν καθημερινὴν του ὑπηρεσίαν, — δηλαδή ἀρ' οὐ ἐπλενε κανένα ποτήριον καμμίαν φιάλην ἢ ἀρ' οὐ ἐσκούπιζε κανένα πιάτο, — ὁ Μουτάγιας, ὁ γέρων Μουτάγιας, μ' ἔπερνε καὶ μ' ἐπήγγινεν εἰς τὴν δεξιαμενὴν τοῦ ἐργοστασίου, διὰ νὰ ψαρεύσῃ μὲ τὸ ἀγκίστρι μου κοκκινέψαρον. Τὸν ἐκολάκευε πολὺ αὐτὸ τὸ πρῶτον, καὶ ἐπιφοιτούμεν τῆς εὐδαιμονίας, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ἔβλεπα, διὰ νὰ τὸν κάμνω νὰ μου διηγήται μερικά ἀπὸ τὰ περασμένα ἐπεισόδια τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Καὶ βλέπουσα τὰ κόκκινα ψαράκια νὰ πηδοῦν μέσα εἰς τὸ πρᾶσινον νερὸν ἢ νὰ σπαίρουν σφύρατα τὸ ἀγκίστρι μου, ἦκουα ὄλη αὐτὰ τὰς διηγήσεις τοῦ γέροντος μαύρου.

Μὲ τί παράξενον τρόπον διηγεῖτο καὶ πόσον μὲ δισσεβάζεν ἡ ἰδιόρρηχτος προφορά του! Ἦρριζε στερεοτύπως μὲ τὰς λέξεις: « Ἀκούσσε γκακωνίτσα νὰ σὰς ντιγη γκακὼ κα' ἐνα ἀλλο!» (Ἀκούσσε, κωκωνίτσα, νὰ σὰς διηγήθω καὶ ἐνα ἄλλο!) Καὶ ἡ ἱστορία διήρκει ἐπὶ μίαν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐλησημονοῦσα τὸ δυστυχὲς κοκκινέψαρον, τὸ πνιγμένον εἰς τὸ ἀκρον τῆς καλαμίδος μου.

Ἀπὸ τὰς ἱστορίας του ἐκίπει τὸ ἐνδιαφέρον μου ζωηρότερον ἢ τῆς αἰχμηλῶσις τοῦ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ βάρου. Εἶχα ἀκούσῃ ἑκατοντάκις τὸ φοβερὸν αὐτὸ δράμα, καὶ ὁμοῦ καθε φορὰν νέα φρικασίαι διέτρεχε τὸ παιδίον μου σῶμα.

Λοιπὸν ποῦ λέτε, ὁ Μουτάγιας ἐπαίξε

πλησίον ἐνὸς βάλτου, ἑκατὸν φορές μεγαλύτερου ἀπὸ τὴν μεγάλην δεξιαμενὴν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο μικρὸς, μικροῦτοικος, μὲλις ἔφθανεν ὡς τὸ αὐτὴ τῆς γκακωνίτσα. Ἐπαίξε μὲ ἐνα σωρὸ ἄλλα μικρὰ παιδικὰ σὰν αὐτὸν, ποῦ θὰ κατῶρθωνε νὰ κροσθῇ γρηγορώτερα καὶ καλλίτερα εἰς τὸν καλαμῶνα ἐκεῖ καίω, μακρυὰ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ βάλτου.

Εἶχαν ξεκινήσῃ ὀλα Ἐπρεχαν, ἔτρεχαν Ὁ Μουτάγιας, ὁ πλέον εὐκίνητος ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, φθάνει πρῶτος πρῶτος καὶ χώνεται εἰς τὰ καλάμια. Ἀπὸ πίσω τοῦ τὰ ἄλλα παιδιά... Ἐδῶ ἦτο τὸ συγκινητικώτερον μέρος τῆς διηγήσεως ὁ σκλάβος ἀνατρέχιαζεν ἀκούμη καὶ ἐστένεζεν:

— Ἀχ! ἄχ, γκακωνίτσα!

Ἐξάρνα ἄνθρωποι πετιοῦνται ἀπὸ μέτα ἀπὸ τὰ καλάμια... ἄνθρωποι λευκοί... ὦ τί φοβερὸν πρᾶγμα!

Τὰ κακόμερα τὰ ἀραπάκια πίπτουν κάτω τρομαγμένα σκεπάζουν τὸ πρόσωπον μὲ τὰ χερίκα καὶ ἀρχίζουν τὰ ξεφωνητὰ...

Τότε, — ἐδῶ ὁ Μουτάγιας ἀνατρέχιαζεν ἀκούμη πρὸς πολὺ, — αἰσθάνεται ἐνα μανθῆλι νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸν λαιμὸν, νὰ τὸν πνίγῃ... Τὸν σηκῶνον, τὸν ἀραπάκων. Γουρλώνει τὰ μάτια του, θέλει νὰ φωνάζῃ, ἀλλὰ ἐξίσταται εἰς τὴν ἀγκαλιὰ ἐνὸς λευκοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπάγει τρέχων.

Καὶ μακρυὰ, πολὺ μακρυὰ, βλέπει ὄπισθον τοῦ νὰ χώνεται εἰς τὰ παντῶς τὸν μεγάλον βάλτον, ὁ ὁποῖος τὸσάκις τὸν εἶχεν ἰδῆ νὰ παίξῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ καὶ τὰς κερτῖνας καλῶδας τοῦ χωρίου, ὅπου εἶχε γεννηθῆ καὶ ὅπου ὑπῆρχον μεγάλα φεῖδια ἐξημερωμένα, τὰ ὁποῖα ἔτρωγαν τοὺς ποντικούς...

Τὰ κατόκι τὰ ἐνθυμῆται ἀμυδρότατα: ἐνα μεγάλο πλοῖο, μία μεγάλη ἀπεραντη θάλασσα... Ἐκεῖτα μίαν ἡμέραν εὐρέθη εἰς μίαν πλατείαν, ἐν τῷ μέσῳ ἄλλων μαύρων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποῦ εἶχαν σιδήρα εἰς τὰ πόδια, ἀλουσίδες. Λευκοὶ ἐπηγαυροῦντο συνομιλοῦντες, φωνάζοντες, χειρονομῶντες. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἠγόρασε πολλοὺς σκλάβους, καὶ τὸν Μουτάγιαν μεταξὺ αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐπῆρε μαζί του.

« Ἀχ ντόξ σοι ὁ Τεός! » (δὲσε σοι ὁ Θεός!)

Ἐδῶ ἐτελείωνεν ἡ δραματικὴ διηγησις τοῦ Μουτάγια. Προσέθετε μόνον ὀλίγας λέξεις, διὰ νὰ μὲ βεβαιώσῃ πόσον ἦτο τῶς εὐτυχὴς εἰς τὸ σκίτι τοῦ παποῦ μου καὶ τοῦ πατέρα μου, ποῦ ἦσαν τόσο καλοὶ ἄνθρωποι. Ναί, τῶρ καὶ δὲν του ἔλειπε, δὲν ἐπιθυμοῦσε τίποτε. Τίποτε, παρὰ μόνον... μὴ κόκκινῃ ὀμβρέλλῃ!

Μίαν ἡμέραν, ὁ Μουτάγιας εἶδεν ἐνα

Κινέζον, ὁ ὁποῖος περιπατεῖ καμαρωτὸς ὑπὸ τὸν ἥλιον, στεγαζόμενος ἀπὸ ὀμβρέλλαν τοιοῦτου χρώματος. Καὶ ἀπὸ τότε ὁ δυστυχὴς μαύρος δὲν ὠνειρεύτο πρᾶ μίαν κόκκινην ὀμβρέλλαν. Κάθε φορὰν ποῦ μ' ἔβλεπε γοητευμένην ἀπὸ τὴν εὐγλωττίαν του, κρίνων τὴν στιγμήν κατάλληλον, μού ἔλεγε:

— Γκακωνίτσα, σὰς παρακαλῶ, καρίστε μου μίαν κόκκινην ὀμβρέλλαν!

Στεροτοτύπως ἀπαντοῦσα:

— Νὰ ἴδοῦμε φτειάσε μου πρῶτα μίαν φάθα ἀπὸ φύλλα βανανέας, νὰ βάλω ἐπάνω τὰ παιγνίδια μου.

Εἶχα ἀρκετὰς φάθας διὰ τὰ παιγνίδια μου ἄλλ' ἐπιθυμοῦσα πολὺ καὶ μίαν ἀπὸ φύλλα βανανέας, διότι αἱ φάθαι αὐταὶ ἦσαν ὠραῖαι καὶ σπάνιαι. Ὀλίγοι μαύροι ἤξευραν νὰ τὰς πλέκουν, ἦκουα δὲ ὅτι ὁ Μουτάγιας εἰς τὴν τέχνην αὐτὴν ἦτο ἐπιτηδεύτατος. Ἐν τούτοις αὐτὸ δὲν τὸν ἠμπόδιζε νὰ μου ἀποκρίνεται σείων τὴν κεφαλὴν:

— Ντύσκολο! πολὺ ντύσκολο!

Τέλος πάντων αὐτὸ ἦτο λογαριασμὸς δικὸς του ἂν δὲν μου ἔκομνε τὴν φάθαν, δὲν θὰ του ἐδίδα τὴν κόκκινην ὀμβρέλλαν, ποῦ εἶχα ἀγοράσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, παρὰ τὸ χεῖλος τῆς δεξιαμενῆς, ὁ Μουτάγιας μὲλις εἶχε τελεείωσῃ τὴν διηγησίν του, δραματικώτεράν τοῦ συνήθους, δταν ἐπρόφερα καὶ τὴν συνεπισημένην του φράσιν:

— Γκακωνίτσα, σὰς παρακαλῶ, καρίστε μου μίαν κόκκινην ὀμβρέλλαν!

Ἐπειτὰ ἐπρόσθεσε:

— Γιά μποναιμᾶ!

Ἦτο παραμονὴ πρωτοχρονιάς ἤθελε νὰ μὲ κάμψῃ.

Ἀλλὰ ἐγὼ ἐφαινόμην ἀκαμπτος.

— Δόσε πρῶτα τὴν φάθα! ἀπήτησθα. Ἐπῆρα τὸ κανέρι μου, μέσα εἰς τὸ ὅπου εὐρέσκοντο τέσσαρα κοκκινέψαρα, καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸ σκίτι. Ἦτο ἀργά.

Ὁ Μουτάγιας, τὴν ὥραν ποῦ μὲ ἄφρισε, μού ἔρριψεν ἐν τελευταίον παρακλητικὸν βλέμμα.

Ἐμεινα καὶ κάλιν ἀκαμπτος.

Τὸ πρῶμ' ἐξόνησαν ἀπὸ τὸς πέντε φωναὶ πολυπληθεῖς:

« Καλὴ πρωτοχρονιά! Καλὴ πρωτοχρονιά!... »

Ἦτο τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐργοστασίου, ἐρχόμενον νὰ εὐχηθῇ τοὺς κυρίους του. Καὶ ἐπειδὴ εἶχα κ' ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ λάθω μερίδιον ἀπὸ τὰς εὐχὰς, ἐξῆλθα μὲ τοὺς γονεῖς μου εἰς τὴν βεράνταν.

Οὐδὲν γραφικώτερον καὶ φαιδρότερον συγχρόνως ἀπὸ τὴν αὐτὴν τῆς πρωτοχρονιάς εἰς ἐν ἐργοστασίον Λαχαροκάλμου. Οἱ Ἰνδοὶ χειρονομῶν, φωνάζουν, τρέχουν εὐκίνητοι καὶ ζωηροὶ ὑπὸ τὰ πολύχρωμα ἐνδύματά των,

(Ἐπείτα τὸ τέλος.)

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΚΡΙΟΣ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Ἐσηνή εἰς τὴν τελευταίαν Κτηνοτροφικὴν Ἐκθεσὶν τοῦ Ἀργεοῦ. Ἡ μαμά. — Κίτταζε, Κασινούλα, τί παχὺ, εἰ ὤραιον, τί θαυμάσιον ποῦ εἶνε ἐκεῖνο τὸ κριάρι! Δίκαια ἐπῆρε τὸ πρῶτον Βραβεῖον! Ἡ Κασινούλα. — Ἀρ' οὐ το λέγεις, τὸ πιστεύω. Ἄλλὰ ποῦ εἶνε, μαμά, αὐτὸ τὸ κριάρι; Ἐγὼ δὲν βλέπω τί ποτε!

Ἡ μαμά. — Μπα! πῶς γίνεται αὐτό; Μπροστά σου εἶνε, καὶ δὲν τὸ βλέπεις κοντὰ κριάρι; Τὸ βλέπετε λουλάχιστον εἰς οἱ ἄλλοι;

Ἀηλωσις. Τοῦ λοιποῦ αἱ Μαγικαὶ Εἰκόνες ὑπάρχουσι εἰς τὸν Διαγινωσκόμεν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Ἡ ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 267.)

Ἐστὶν ἀνάγκη καὶ ἄλλος λόγος, ὃ ὅποιος μοῦ φαίνεται πειστικώτερος. Ἡ κοίτης βεβαίως νὰ γίνεται λόγος διὰ τὸ νικέλιον, τὸ ὥραιον ἀργυροχρῶν μέταλλον, τὸ ὅποιον οἱ Βέλγοι εἶχον κατ' ἀρχὰς τὴν λαμπρὰν ἰδέαν νὰ χρησιμοποιήσουν διὰ τὰ μικρὰ νομίσματα τῶν τῆν ἰδέαν αὐτὴν ἐμμήθημεν καὶ ἡμεῖς τελευταῖον, ὅπως ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τοῦς πολὺ ἐνοχλητικοῦς ὀβολοῦς, οἱ ὅποιοι ρυπαίνουσι τοὺς δακτύλους μας. Ὁ σιδηρὸς λοιπὸν τῶν ἀερολίθων περιέχει πάντοτε ἀπὸ αὐτὸ τὸ νικέλιον, τὸ ὅποιον οὐδέποτε εὑρίσκειται εἰς τὸν σίδηρον τῶν μεταλλείων, τὰ δὲ ἀντικείμενα τὰ εὑρεθέντα εἰς τὰ μέρη εἰς τὰ ὅποια οἱ κάτοικοι τῆς βορείου Εὐρώπης ἀφήκαν ἰχνη τῆς διαβάσεώς των, τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, τὰ ὅποια εἶνε τὰ πρωτογενῆ προϊόντα βιομηχανίας πολὺ χονδροειδοῦς, περιέχουσιν ἐπίσης πάντοτε νικέλιον. Κάποιος ἐπὶ παραδείγματι χημικὸς τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν σίδηρον τῶν μακακίων καὶ τῶν μαχαίρων, τῶν εὐρεθέντων πρὸς τοῖς Ἑσκιμώοις τοῦ Βερφινεῖου κόλπου, νικέλιον, καὶ συνεπερνεύει ἐκ τούτου ὅτι καὶ ὁ σίδηρος τούτων ἔχει οὐρανίαν τὴν καταγωγὴν. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μετὰ τὸν σίδηρον ἀντικείμενα τῶν ἀρχαίων Εὐρωπαίων, οἱ ὅποιοι βεβαίως δὲν θὰ ὑπερέβαιναν τοὺς σημερινούς Ἑσκιμώους.

Μακρὸν βλέπεις ἕκαστα λόγον διὰ τὸν σίδηρον τῶν ἀερολίθων τῶρα δὲ θὰ σοῦ εἶπω καὶ τὴν αἰτίαν.

Σοῦ εἶπεγον πρὸ ὀλίγου, ὅτι οἱ ὄγκοι τοῦ σιδήρου τῶν ἀερολίθων ἔχουν κατὰ μέρη λιθώδεις τινὰς οὐσίας. Συμβαίνει πολλάκις αἱ λιθώδεις οὐσίαι νὰ ἐπικρατοῦν, καὶ τότε βεβαιούμεθα ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὰ ὄγκοις ταῦτα τοῦ οὐρανοῦ πολλὰ σώματα γνωστὰ εἰς ἡμᾶς, ὅπως ἄσβεστος, πυρίτιον, ἀργίλλιον, σόδα, πῦρρασσα, θείον, φωσφορὸν, καὶ ἄλλα· καὶ τὰ σώματα ταῦτα εἶνε ἠνωμένα πρὸς ἄλληλα ἀκριβῶς ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς μας λίθους, μόνον ὅτι πάντοτε ὁ σίδηρος ἐπικρατεῖ. Παρατηροῦμεν δὲ πικρὰς εἰδούς ἐνώσεις τοῦ σιδήρου, καὶ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν μετὰ βεβαιότητος ὅτι πάντα ταῦτα τὰ ἀστρίδια, τῶν ὁποίων δείγματα ἔχομεν, συνίστανται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ σιδήρου.

Τὸ ἴδιον δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν καὶ διὰ τὸ μέγα ἄστρον, — μέγα ἐν συγκρίσει πρὸς αὐτὰ, — τὸ ὅποιον μᾶς φέρει.

— Τί! καὶ ἡ Γῆ μὲς ἐπίσης εἶνε ὄγκος ἀπὸ σιδήρου;

— Ἀναμειγμένον ἐννοεῖται μετὰ ἄλλας οὐσίας, ὅπως αἱ ἀερολίθοι· ἀλλὰ πολλὰ πράγματα μᾶς παρέχουσι τὸ δεδομένον νὰ θεωρῶμεν τὸν σίδηρον ὡς τὸ κύριον συστατικὸν τῆς Γῆς. Τὸ ἔδαφος τῶν ἀγρῶν, εἴτε κίτρινον εἶνε, εἴτε ἐρυθρὸν, εἴτε τερροχρῶν, εἴτε μέλαν, πάντοτε σχεδὸν εἰς τὸν σίδηρον ὀφείλει τὸ χρῶμα του· αὐτὸς ἐπίσης ὑπάρχει εἰς ὄλους τοὺς λίθους, τὰ δὲ μεταλλεύματα του εἶνε κατὰ πολὺ ἀφρονότερα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Ἀδύνατον νὰ σοῦ εἶπω ὄλους τοὺς λόγους, ἰδίως δὲν δύναμαι νὰ σοῦ κάμω λόγον διὰ τὸ εἰδικὸν βῆρος τῆς Γῆς, τὸ ὅποιον διὰ τὸ εἰρηρῶν θὰ ἐξήγησά σοι ἄλλοτε μὴν πολλὴν ὥραν. Ἐκ σοῦ εἶπω μόνον ὅτι τὸ βῆρος τῆς Γῆς εἶνε κατὰ τι με-

γαλιτέρον τοῦ μέσου, μετὰ τὸ βῆρος τοῦ σιδήρου καὶ τῆς λιθώδους στιβάδος ἢ ὅποια περικαλύπτει τὴν σφαῖραν μας. Δηλαδή, ἂν εἰς πελώριον ζυγὸν ἦτο δυνατὸν νὰ θέσωμεν ἀπὸ τὴν μίαν πλάστιγγα δύο σφαίρας ὡς ἡ Γῆ, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην δύο ἄλλος τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, τὴν μίαν σιδηρᾶν καὶ τὴν ἄλλην λιθίνην, ἡ πρώτη πλάστιγγὴ θὰ ἔκλινεν ὀλίγον μόνον. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ καθαρὸς σίδηρος ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ σχεδὸν μέρος τῆς μάζης τῆς Γῆς.

Τελευταῖα παρατήρησις, ἡ ὅποιον μοῦ φαίνεται πειστικώτερα ἀπὸ ὅλας: Ἡ Γῆ εἶνε μέγας μαγνήτης, καὶ μόνον ὁ σίδηρος ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μαγνητίζεται. Ἄλλοτε ὁμοίως πλέον θὰ σοῦ εἶπω περισσότερα περὶ τῶν μαγνητῶν.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ ὄλος αὐτὸς ὁ κόσμος τῶν διαστῶν καὶ τῶν βολίδων σύγκειται ἀπὸ τὰ ἴδια πράγματα μετὰ τὴν Γῆν, μήπως ἔχει καὶ τὴν ἴδιαν καταγωγὴν μετὰ τὴν Γῆν;

— Ἐδῶ ἀκριβῶς, ἀγαπητέ μου, ἤθελα νὰ καταλήξω καὶ δι' αὐτὸ σοῦ ὀμιλῶ τὴν ὥραν περὶ τῶν ἀερολίθων ἠδυνάμην ἀκόμη νὰ σοῦ εἶπω πολλὰ περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος.

Ἀρκούσιν ὁμοίως ὅσα εἰπόμεν σήμερον. Ἀρκούν πλέον τὰ ὀμιλήσωμεν διὰ τοὺς κομήτας.

— Βέβαια· ἐκκεπτόμην μάλιστα νὰ σ' ἐρωτήσω δι' αὐτούς.

— Ἀρκούν λοιπὸν διὰ τοὺς κομήτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

ΟΙ ΚΟΜΗΤΑΙ

« Προχθές, θείτρα, ἤκουσα νὰ λέγουν διὰ τὸν οἶνον τοῦ κομήτου. Τί οἶνος εἶνε αὐτός;

— Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔχει ὁ οἶνος τοῦ 1811. Ἐκεῖνο τὸ ἔτος ἦτο πολὺ θερμὸν, καὶ ὁ παραχθὴς τότε οἶνος ἦτο τόσο καλός, ὥστε ἐμείνεν ὀνομαστός καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ κομήτου, ἐπειδὴ κατ' αὐτὸ ἐπίσης τὸ ἔτος ἐν πλήρει, ἡμέρα, φαίνεται ὁ κομήτης, τοῦ ὀπίου οὐρὰ κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀστρονόμων εἶχε μήκος 190 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

— Καὶ πόσον μεγάλος ἦτο ὁ κομήτης διὰ τὸ ἔχει τόσο μακρὰν οὐρὰν;

— Δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. Αἱ μεγάλα οὐρὰ τῶν κομητῶν δὲν εἶνε, ὅπως τῆς γαταῦ καὶ τοῦ σκύλλου, προέκτασις τοῦ σώματός των. Τὸναντίον αὐτὸς ὁ κομήτης ἀργότερον ἀξάνεται ἀπὸ τὴν ὕλην των, καθ' ὅσον οὐρεῖ αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν.

Ἐπειτὰ ὄλοι οἱ κομήται δὲν ἔχουν οὐρὰν μερικαὶ φαίνονται ὡς μικρὸν στρογγυλὸν νέφος μετὰ ἕνα λαμπρὸν σημεῖον εἰς τὸ μέσον. Αὐτὸ τὸ σημεῖον ὀνομάζεται πυρὴν τοῦ κομήτου, τὸ δὲ νέφος λέγεται νεφέλωμα· οἱ ἀρχαῖοι ἀστρονόμοι τὸ ὀνόμαζον κομήτην, καὶ δι' αὐτὸ τὰ σώματα ταῦτα ὀνομάσθησαν κομήται.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Η'

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΑΙΜΑΡΤΟΣ

Τὸ μεσημέρι, οἱ Φασουλάκιδες δὲν σχολάζουν, ἀλλὰ πέρνουν ἀπὸ τὸ σπιτί καθένας τὸ πρόγευμά του μέσα εἰς τὸ καλάθακι του, καὶ τρώγουν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ μητέρα τοὺς βάζει ὠραίες φρυγανιές, ἀλειμμένες με βούτυρο φρέσκο καὶ με μαρμελάτα ἀπὸ κυδωνί ἢ ἀπὸ βερούκοκο ἢ ἀπὸ μῆλο· μὰ κάτι φρυγανιές, ποῦ εἶνε ἀλήθεια νὰ γλύψῃς καὶ τὰ δάκτυλά σου! Τοὺς βάζει ἀκόμη κανέν αὐγουλί ψημένο καὶ ὄχι πολὺ μελάτο, γιὰ νὰ μὴ χύνεται. Τοὺς βάζει ἀκόμη κεράσια, ἀχλάδια, σταφύλια, ἢ καρύδια καὶ σταφίδα ξερή, ὅταν εἶνε χειμῶνας καὶ δὲν ὑπάρχουν φρούτα τῆς ὥρας.

Ἄλλὰ μίαν ἡμέραν, ἅμα ἐκτύπησε τὸ κουδούνι, τρέχουν οἱ Φασουλάκιδες εἰς τὰ καλάθακι τους, τὰ ἀνοίγουν καὶ τί νὰ ἴδουν; Οὔτε φρυγανιά μέσα, οὔτε αὐγό, οὔτε φρούτο, οὔτε τίποτα!

Μπα! Ποιὸς τάφαγε; Μήπως τὰ ἔφαγε ὁ Κέρβερος, τὸ σκυλάκι; Τέσ φρυγανιές μπορεῖ νὰ τέσ ἔφαγε; ἀλλὰ τὰ φρούτα; Ὁ Κέρβερος δὲν ἀγαπᾷ τὰ φρούτα... Α, σταθῆτε! Μήπως οἱ σφήκες ἔφαγαν τὰ κεράσια;

Καλὲ τί Κέρβερος καὶ σφήκες! Δὲν βαρυνέστε; Ὁ Φασουλάκης! Ὁ χαριτωμένος μας ὁ Φασουλάκης τὰ ἔφαγεν ὅλα! Μάλιστα, αὐτὸς! Βρήκε τὴν εὐκαιρία, βγήκε ἔξω χωρὶς νὰ τὸν ἴδουν, καὶ ἕνα-ἕνα ἀδείασεν ὅλα τὰ καλάθακια τῶν ἀδελφῶν του!

— Ἐοὐ τὰ ἔφαγες! τοῦ φωνάζει ὁ πρωτότοκος Φασουλάκης· καὶ θὰ τὸ πῶ τοῦ δασκάλου, γιὰ νὰ μὴ δεῖρῃ ἀδίκῃ τὸν Κέρβερο!

— Ψέμματα! ποιὸς σοῦ τῶπε πῶς τάφαγα ἐγώ; Νά, ἐγὼ τώρα τρώγω τὰ δικά μου! ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς Φασουλάκης.

— Κάμε ὄρκο!

— Ἡ μητέρα μου εἶπε νὰ μὴ κάνω ὄρκους!

Πιστεύουν τὸν λαίμαργον, τὸν ἀφίνουν αὐτὸν καὶ κτυποῦν τὸν κακομοῖρην τὸν Κέρβερον, τὸν ἀθῶον.

Ἄλλὰ δὲν γίνεται ποτὲ κανένα κρυφόν, ποῦ νὰ μὴ φανερωθῇ. Ὁ μικρὸς Φασουλάκης ἐστομάχισσε, καὶ ἀπὸ τὴν ἴδιαν ἡμέραν ἐπέσεν ἄρρωστος.

Ἔτσι ἐπροδόθη καὶ ἐτιμωρήθη. Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Κάποτε λείπει ὁ πυρὴν ἀπὸ τὸ νεφέλωμα· ἄλλοτε πάλιν φαίνεται μόνον αὐτὸς ἀνευ νεφέλωματος· τότε βέβαια οὐδὲ οὐρὰ καὶν ὑπάρχει.

Ἰδοὺ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐξηγηθῶσιν αἱ τέσσαρες αὐταὶ μορφαί, ὑπὸ τῆς ὁποίας βλέπομεν τοὺς κομήτας: μετὰ οὐρανὸν μόνον νεφέλωμα ἀνευ πυρῆνος, νεφέλωμα μετὰ πυρῆνα, μόνον πυρῆν.

— Ὡ, Νίτσα μου! μοῦ λέγεις πολλὰ πράγματα καλῶς· στάσου ν' ἀναπνεύσω.

Θέλω νὰ μάθω πρῶτον, πρὸ τοῦ νὰ προχωρήσῃς, ἀπὸ τί εἶνε καμωμένοι αἱ οὐραὶ, αἱ ὅποια ἔχουν μήκος 180 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Μήπως καὶ εἰς αὐτὰς εὑρίσκουν ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἀερολίθους, σώματα ὅμοια μετὰ τὴν Γῆν;

— Νομίζεις, πανοῦργε, πῶς θὰ με ἐπεννοήσῃς μετὰ τὴν ἐρώτησίν σου; Ἡ κόμη καὶ τὸ νεφέλωμα τῶν κομητῶν ἀποτελοῦνται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ σώματα, τὰ ὅποια πολὺ καλά γνωρίζομεν ἀπὸ ὑδρογόνου, τὸ ὅποιον εἶνε ἀέριον εὐρισκόμενον εἰς τὸ καινὸν ὕδωρ, τὸ ὅποιον πίνομεν, καὶ ἀπὸ ἀνθρακῆ.

— Τί χάσκεις; δὲν με πιστεύεις;

— Εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σε πιστεύω, διότι φαίνεται ὅτι γνωρίζεις πολὺ καλά αὐτὸ, τὸ ὅποιον μοῦ λέγεις. Ἐβρεσαν λοιπὸν εἰς τὴν γῆν τεμάχια ἀπὸ τὴν οὐρανὸν κανενὸς κομήτου, καὶ τὰ ἐξήγησαν;

— Ὅχι, οὐδέποτε. Ἀλλ' αἰετὸν εἰς αὐτοὺς ἂν μᾶς ἐπληροῖζαν!

— Τότε πῶς εὗρον ἀπὸ τί εἶνε;

— Βλέπω ὅτι ἔκαμες προόδους καὶ σε συγχαίρω δι' αὐτὸ· δὲν τολμάς πλέον νὰ μ' ἐρωτήσῃς ἂν ἐταξείθευες κανεὶς εἰς ἐκεῖ καὶ ἐξήγησε τοὺς κομήτας.

Πράγματι δὲ δὲν ὑπάρχει καμμία ἀνάγκη νὰ γίνῃ αὐτὸ, ἀφ' οὗ ἔρχεται κατὰ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀνευ τοῦ ὀπίου δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τίποτ' ἐκ τῆς Μαθε δέ, ἀγαπητὸν μου παιδί, ὅτι ἐκάστη φωτεινὴ ἀκτίς μᾶς διδάσκει πολλὰ πράγματα· μᾶς φέρει, ἀδιάφορον ἂν ἔρχεται ἀπὸ πλησίον ἢ ἀπὸ μακρᾶν, τὸν καταλογὸν ὄλων τῶν σωμάτων, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐπέρασε. Καὶ εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι ὁ κατάλογος αὐτὸς εἶνε πολὺ ἀθθεντικὸς, ἀφοῦ δυνάμεθα νὰ ἐξελέγξωμεν τὴν ἀκριβῆσαν τοῦ τρέπου, τὸν ὅποιον μεταχειρίζομαθα.

— Ἄ! πόσον ἤθελα νὰ ἐγνώριζα τὸν τρέπον αὐτὸν!

— Εἶσαι πολὺ περιεργός· κατ' αὐτὸν τὸν τρέπον δὲν θὰ τελειώσωμεν ποτὲ διὰ τοὺς κομήτας. Μάθε μόνον ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς εἶνε μίαν ἀπὸ τὰς περισσότερας θαυμαστάς ἀνακαλύψεις τοῦ αἰῶός μας, ὃ ὁποῖος ἄλλως τε εἶδε πολλὰ θαυμάσια· μάθε ἀκόμη ὅτι αἱ φωτεινὰ ἀκτίνες, αἱ ὅποια ἔρχονται ἀπὸ τὴν κόμην καὶ τὸ νεφέλωμα τῶν κομητῶν, δείχνουν ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ ἀνθρακῆ καὶ ὑδρογόνου.

(Ἔπεται συνέχεια)

[J. Macé] Δ. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

μνον καὶ Ἀσπροποταμίτην — ἡ Μόδιτα τῆς Ἀσπροποταμίας μὲτ' ἃν Κωνσταντίνον Τζαβαράν — ἡ Βουρλοροκία μὲ τὴν Ἀδραν εἰς Κοκκίρας, Νεσφὸν Κορυφαρὸν καὶ Ἀλθῆ Φίλην — ἡ Φλόγγα Ἀκτίς τοῦ Βουλίου μὲ τὸ Ἐνδοξον Σουλ: — ὁ Βῆθος Νάβης μὲ τὴν Ἑλληνικήν Φουσανήλιαν Καλλιπῶν Ἀρσενικιάδα καὶ Ἐνδοξον Φαριανῆν — ὁ Τίος τῆς Νυκτός μὲ τὸ Φάσμα τῆς Νυκτός — ὁ Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις μὲ τὴν Φουσοκαλοσασίαν, Ζοφρὸν Νόρος, Ἐνδοξον Φαριανῆν καὶ Θουάλλίδα — τὸ Ἀρμενόπουλο μὲ τὸν Ρωμαῖον Κικέρωνα, Ἀσπροποταμίτην καὶ Ἀνδοξοπάτριον Καλλιτέγνιδον — ἡ Μελανώπις μὲ τὴν Κυματιζουσαν Θάλασσα καὶ Ἑλλήν τοῦ Κρησιού ἢ Κυματιζουσα Θάλασσα μὲ τὴν Συννεφεῖαν Ἀδρῆν (δὴ ἀνεπαλλόμενον ἐν βίῃ καὶ τὰ ὄνειμά τιν') — τὸ Ζοφρὸν Νόρος μὲ τὸν Ἰσημερινὸν τοῦ Λόουον, Ἑλληνικήν Φουσανήλιαν καὶ Ἀργυρῆν Συρικανῆν.

* Ἀπὸ ἐνα γλυκοῦ φιλάκου στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : *Καλλιτέγνιδον* (κρίμα νὰ μὴ μου περιγράψῃς ἐκείνον τὸν γάμον ! μίσησον πολὺ οὐ χωριφάτικον γάμον.) Ἀνθος τοῦ Ζαπκίτου (ἀπάντηε εἰς εἰς βλακὸς σου τὰς ἐρωτήσεις: σὲ συγκαίρω διὰ τὴν εὐτυχὴ ἐπάνοιχον τοῦ θύου σου.) Καλλιπῶν (εὐγε διὰ τὸν Ἑλληνόπαιδα: Ἐλληνοπαιδὸν Φίλην. Ἰσημερινὸν Φλέβα (x) ἐγὼ θέλω νὰ σ' ἐβλεπα ἰδοῦ πολὺ.) Ἀρμενόπουλον Πέλακον (εἶδε μετὰ χαρῆς διὰ τὴν συλλέγῃς καὶ σὺ ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνόπαιδος, καὶ ἀνεμένον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου ἐπέτυχες λοιπὸν ἄρα πολλὴ ἢ κωμώλια ! Τί σου εἶνε τὰ κριτικά; μπράβο !) Πίπιτσιαν Ἀθανασιάδου (μυρία εὐχὰς διὰ τὴν δυναμοστικὴν ἐξουσίαν σου ἕγιναι καλὰ !) Ἀρχιεπισκόπον Ρόδοικον (δὲν ἐνόησα τὸ Π. Πνεύμα πού μου ἔστειλες: μὲ τὰ σωματικὰ εὐκαίρει νὰ ψῆσιν τὰ φαγητὰ των, ἀλλὰ μὲ τὰ κακάδια πῶς εὐμπορεῖ νὰ πίνου τὸ γάλα των; μὴ ποῦς θέλῃς νὰ πῆς τοὺς μόνους ἴσως, πού μοιζοῦν λίγο μὲ φλυζιάνια; σήμερον ποσοχρησάσαι διαγνωσμοὺς καὶ συμφορῶν σου.) Μωβρὸν τοῦ Λορόβ (ἀπὸ 100 περίπου Π. Πνεύματα, τὰ ὁποῖα λαμβάνω κατ' ἐξοχότητα, ἐκλέγω δύο τρία τὰ καλλίτερα: ὥστε παράπαν εἰς αὐτὸ τὸ κρηάκιον εἶνε ἀπαράδεκτα.) Φαρμάκων (πῶ, πῶ, πόσα ψευδῶν καὶ ἐξυμῶν ! .. δὲνεύχῃ; τὸ ψῆλλον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φάνῃ εἰς τὴν πόλιν σας ἐνωρίτερα ἀλλ' ἄς ἀποβιβάσωμεν δι: φθάσει κἀκεῖ Κυριακῆ καὶ δι: κάθῃ Τρίτην) τὸ ἔβιον διάστημα δὲν θὰ μεσολαβῇ πόλιν μεταξὺ δύο ψῆλλων, καὶ ἡ ἀναπομονησία δὲν θὲ εἶνε ἡ αὐτή;) Καλῶς: Ὁμοίως (πῶ νὰ ἐνδομῶμαι !) Ἀνυσιαν Κοιθῆν (κατὰ τὴν Κανονισμόν, αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν γίνονται ἀρισμέναι καὶ διαμαρτυρικαί: ἄλλοτε ἐδρησάμεθα καὶ τοιαύτας προτάσεις: οὐ τὰδε ἐπιδομεῖ ἀνταλλαγῆν μὲ ὄρους τοὺς συνδρομητὰς: ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδεὶς ἀπαντᾷ ἄν δὲν ἴδῃ τὸ ὄνομά σου ἢ τὰ ψευδῶν μὲν του, τὰς κατηγήσας) Κρητικὸν Καστανὸν (μού ἤρρεον ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς: δημοσιεύου εἰς τὰς Πληροφορίας δι: ζητεῖς ταρξὶα τοῦ Περγασίου, κα' ἂν θέλῃ, ἂν σοῦ τα εἴπῃ: ἐγὼ δὲν εὐμπορῶ νὰ το κάμω χωρὶς τὴν ἀδείαν του.) Ἀγρονομολογιάτατον (καλὰ τὸ ἐνόησες δι: ἔνεκα τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν μου, δὲν κατέβην εἰς τὸ Φάληρον νὰ ἱδῶ τοὺς κολλυμβητικὸς Ἀγῶνας: καὶ ἔκαμας κλάνα μὲ μου τοὺς περιγραφὰς: τόσον ὄραται.) Ἀνθος τῶν Ἀνθῶν, Μαντέρον Λοβαδέας (καὶ ἐκτός των τοῦ 20οῦ φύλλου.) Νεαρὸν Μουσικὸν (ἔχει ὑπομονήν.) Ἀνταν Ἄστυον (Αἰνίγματα μόνον διὰ τὸν Διαγνωσμὸν ἐπέλλονται, σύμφωνα μὲ τὴν σημερινὴν προκήρυξιν.) Ἰσπότην τοῦ Ἀστέρου (ἐννοεῖ δι: εἰς τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα θάναλλάτου, καθέως, ἐκτός του ψευδῶν μου, θὰ γράβῃ καὶ τῶνά μου.) Ρωμαῖον Κικέρωνα (δι: χι, τὸ Κεντρὶ ἄλλο μ' ἐρωτοῦσε, πού δὲν εἶχε καρμῖαν ὅσων μὲ τί;) Κυνηγῶν τῶν Διτράγων (σὺ δὲ ἐφαίνεται κάπως ἀσέβης τὸ Π. Πνεῦμα σου;) Κόρη τῆς Θαλάσσης (ἀνεπαντίας,

αἱ ἐπιστολαί σου μ' εὐχαριστοῦν καθ' ἕνα καὶ θὰ ἐπιδομῶσαι νὰ μὴ εἶσαι τόσον ἀμελής εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν: σὲ συγκαίρω διὰ τὰς ἐνεργείας σου ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνόπαιδος καὶ ἀνεμένον τὸ ἀποτέλεσμα: οἱ Ἄλ. Περίπτοι καὶ ἐπικαληροῦν: Ἐθαλασοποταμίτην (καὶ βέλαια, πού νὰ μου γράβῃς μὲ τόσας ἐνδοξαὶ καὶ διακελεύσεις! ὁ x. Λουκιανὸς Χαρβάστος σὲ ὑπερευχαριστεῖ δι' ὅσα κολλυμβητικὰ γράβεις.) Καλλιπῶν Σημαίαν (σὺ θὰ στείλῃς πρώτην) Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσενικίου (πολὺ καλῶς, ὁ βαθμὸς δι: ἐν ζιζάνιον ἀλλοτρεῖται: εὐγε ! εἶμαι βέλαια δι: οὐμπαρῶς διὰ τὸν Ἑλληνοπαιδῆ θὰ γείνηται πολὺ γρήγορα.) Μπουμπουτιζομένη Μωαδὸ (βέλαιος, ἂν δὲν γίνῃ νάτι μέγα, θὰ γίνῃ κατὰ μικρότερον, ἀλλὰ πάντα κατὰ τὴν γίνῃ αὐτὸ πὸ εἴπαται καὶ εἰς τὴν προκήρυξιν, καὶ πολ: λῶς.) Θεογράμην Β. Ροιτήρην (δυστυχῶς, αὐτὸ δὲν εἶνε κατὰ γνήσιον διὰ τὸν κύκλον μου.) Ἐθροσὶνη Δ. Περσολέττη (καθὼς μὲ τὴν γνώμην σου.) Ζοφρὸν Νόρος (πολὺ καλῶς.) Κόρη τοῦ Λάλα (σὲ συλλυπούμαι: βερμὸς διὰ τὸν θάνατον τῆς ἐξελθῆς σου.) Περσολέττη Ἀδραν (ἡ φηροφῶρα διὰ δελτῶν εἶνε ἰσχυρὰ: διδούλον περιττὴ) καθένας λέγει τὴν γνώμην του μὴ πως αὐτὸ δὲν εἶνε ψηροφῶρα;) Ἀλλοτρῶν (διδούλον δὲν μ' ἐτοχλεύει, ἀνεπαντίας μὲ λυπῶς πού μου γράβεις τόσον ἀρῶν: εἶπε εἰς τὴν ἀδελφῆν σου δι: πρέπει νὰ προτείνῃ μερικὰ ψευδῶν μὲ τῆς ἀρσενικία τῆς, διὰ νὰ ἐκλέξω.) Καλίαν Ρόδοικον, Νὰν - Λίγγ (τί καλὰ καὶ ὄραται γρηναίοτητα! ἡ Κική ἐξεστράθη: ὥστε λακίβ νὰ ἴδῃς;) Ἡρωσθία (ναὶ, ἀλλὰ τὴν παραλείπεις τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς σου, καὶ πῶς θὰ τὴν γράβῃς εἰς τὸ βιβλίον; ἄχ, τί ἀπρόσεκα πού εἶνε τὰ παιδιὰ !) Ἀσπάρδαλιν, Σάστον Ν. Δημητριάδην (μού ἔρρεσε πολὺ τὸ γραμματικὸν σου νὰ μου εἴπῃς καὶ τὴν μικροῦσαν Δημητρίαν.) Ἐθροσὶνη Ἰσημερινὸν (εἰς τὸ προσέχῃς, ἡ δὲν ἄγροτρος, θὰ δημοσιεύω τὴν ἐπιστολήν σου, διδὸν ἡ πρότασι μού φαίνεται λαμπρὰ.) Βίωνα τὴν Σμυρναῖον (μόνον τσοῦσῶν φυλ) αἰτιολογίαις σου ἐλάβα ἕως τώρα: 22—25) Κυματιζουσαν Θάλασσαν (ἔγινε πρὸς ἀπορρηγνῆς μεγάλης: συσσωρευσεως ὀνομάτων λυγῶν περιουσιῶς ἀναγκαῖας.) Καλὸν Λαβάλλον (εὐγε δι: ὅσα γράβεις περὶ Ἑλληνοπαιδῶν: χαίρω διὰ τὸ ἐνθουσιασμὸς σου πῆρσε καλὴ ἐπάτησις τὸ Ἑλληνοπαιδὸν ἔδαφος.) Ἀλθῆ Φίλην (ἔστειλα ἕγιναι καλῶς;) Κεραιμυθιζομένη (ἡ ἐπιστολή σου μ' ἔκαμα νὰ ανεφθῶ πολλὰ, ἢ μᾶλλον νὰ ανεφθῶ καὶ ἐγὼ... ἔξυμῆται μὲ μου φαίνεται: δι: εὐρῆς τὸ ὄνομα τοῦ νέου περιουσιῶν, τὸ ὁποῖον σκέπτεται νὰ ἐκείνους διὰ τοὺς μεγάλους.) Ἀπολλῶνα Μουσικήτην, Ἀσπάρδαλον (αὐτὸς εἶνε, ἀλλὰ εἶνε περιττὸν νὰ ἐπαλέθωμεν εἰς τὰ αὐτὰ: τὸν φίλον μας Κόδρον θὰ ἐσπυδοῦμενα νὰ ἔβῃ ἔδω καὶ νὰ κενταχθῇ εἰς τὴν Βασιλικὴν Δραματικὴν Σχολήν.) Ἀσπρῶ Ἀραπικῆ (καλῶν διασκέδαστον.) Καίτρω (ἔστειλα: κατανοητικῶς ἔβῃ ὁ Ἀνακίας πού σὰς ἀρέτουν τόσον τὰ Φαιδρὰ τοῦ Μηνός.) Πέτρων Σπανδέλιν, Γασίτσον Σνώ, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλάβα μετὰ τὴν 5 Ἀγοστοῦ δὲν ἀπαντήσω εἰς τὸ προσέχῃς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις ἀπέδονται μέχρι τῆς 25 Σεπτεμβρίου
 Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅρατος δὲν νὰ γράβῃται τὰς λύσεις μου ὡς διαγνωστικόν, πλεονεξία ἐν τῷ Ἰσημερινῷ εἰς ἐπιπέδον, ἂν ἔστωος περίεξῃ 80 φύλλοι καὶ ἑξήμισι πρ. 1

397. Αἰνίγματος. Πέραν κανεῖ ἐν ζῶν καὶ ζῶντα ποιητῆν. (Πῶς γαλλιστὶ σημαίνει) Τὸ ζῶν πού σὰς εἶπα) Καὶ μὲ αὐτὰ σημαίνει: Εἰς τὴν Ἀμερικὴν, Καὶ κάμει εἶνα ποταμὸν Καί... ἔτι ἐνὸς μετὰ τρύπα.
 * Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰσημερινῆ [E]

398. Στοιχεῖογράφος. Βγάλε Ο καὶ βγάλε Υ Καὶ θὰ ἴδῃς μὲ τὴ γαλήνη Πλάθω πλοῖον νὰ χαθῇ Καί... καταρτὴ νάπορτῃν.
 * Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κόδρον [E]

399. Αἰνίγματος. Ὅπως εἶμαι ἂν μέρησθ: Ἰερὸν θὰ προσκυνήσῃ. Ἄν τὴν κεφαλὴν μου πόρῃ καὶ τὸν τόνον καταθέσῃ, Τότε μὴ μὲ πληρώσῃ.
 * Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰσημερινῷ Παιδαμίδου [E]

400 Πυραμίδος. Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν φιλοσοφον + ἀρχοῦν.
 * + * = Χρόνικὴ διαίρεσις
 * * * + * * = Πατόν.
 * * * + * * * = Ὀρνικόν.
 * * * * + * * * * = Στρατηγός.
 * Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βῆθος τοῦ Ὑμνον [E]

401. Κρυπτογραφικόν.
 1 2 3 2 4 5 6 7 8 = Ποταμός
 2 5 6 3 2 4 7 8 = Δυσκοκράτωρ
 3 6 3 8 = Θεά.
 4 2 3 2 8 = Νύμφη τῶν ὕδατων.
 5 2 8 7 8 = Τόπος κατάρτου.
 6 7 3 2 = Δίδυμον ὀμορφότρονον.
 7 6 1 7 8 = Μικρὸς λιμνὴ.
 8 2 1 7 8 = Νῆσος.
 * Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀσπρῆς Σαυρομάτης [E]

402—404 Ἀστυὸν Παροράματα.
 1. Ὁ γάτος εἶνε εἰσιτήριον.
 2. Ὁ οἶκος εἶνε ποσόν.
 3. Τὰ φῶτα εἶνε κρῖμα διὰ τὴν ἀκοήν.
 * Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λοῖου [E]

405—409. Μαγικὴ Συλλαβὴ Τῆ ἀντάλλαγι ἐριδῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κῆρωθ λέξεων διὰ μίας συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζου ἄλλας τόσας λέξεις: νηροτό, κατάρμος, φάλη, εθροῖται, λιβάτιος.
 * Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀλλήποπιθας [E]

410 Ἀπλῆ Ἀκροστυχίς. Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἑορτήν, τὰ δὲ δεύτερα πόλιν τῆς Σκωτίας:
 1. Ἀρχαῖος Στρατηγός. 2. Ὄνομα ἑβραϊκόν.
 3. Πηνό. 4. Πόλις τῆς Βυβίας. 5. Πρόσωπον ἐκ τῆς Παλαιῆς Διαθήκας.
 * Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σμυρναῖου [E]

411. Φωνηεντόλιπον. ν: μτρ: μν: λφθ: ρνθ: πλν: δ: πρσν
 * Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λαβαδίου Ρόδου [E]

412. Γρίφος. + x at 1 s e e e e e ω φ: 1
 * Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγρονομολογιάτατου [E]

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκησίων τοῦ φύλλου 26.
 526 Ἀνταμιρ (Ἀντώνη μία) — 521. Ἀσπερὸν (ἀς, τε, ρῶ, π). — 522. Τίτος — Σέτας.
 525 Π Τ Τὰ γράμματα τῶν δύο
 Ι Υ σταυρῶν, συνδυσθ
 Κ Λ Α Ο Σ Μ Ω Ρ Ο Σ μὲνα καταλλήτως,
 Ο σχηματίζου ἐὰς λέξας: καλλάς, πῶρος, τῶμος, δε. — 524. Ὁ Φιλοπόνητος. — 525. Ὁ Κόδρος ἔστεισε τὴν πατρίδα του, θυσίας εαυτῶν, — 526 — 530. Τῆ ἀντάλλαγι διὰ τῶν συμφωνῶν Τ, Ρ, σχηματίζονται: Ἀρα, τώρα, ερηδ, ερηδ, ερηδ. — 531. ΕΣ ΑΥΡΙΟΝ ΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ (Ἐργαμαί, Σάλος, Ἀναγκαῖος, Ὑμνος, Ράβδος, Ἰδιος, Ὀχλῆ, Νῆσος, Τραχίς, Ἀναγράφω, Δύνετος, Πλάττω, Ὀρκίζομαι, Ὑλῆ, Ἀυτερος, Ἀνρ, Ἰσθμός, Ἀλλῆθεις.)